

center i Overensstemmelse med de faktiske Forhold for Diebliffet, saaledes som det alt ved Sagens 1ste Behandling blev antydet af Justitsministeren, at de ere. I de Bevillinger, der gives af Justitsministeren, gives der indtil 10 pCt., naar man sælger til Andre, og indtil 15 pCt., naar man sælger til Fæsterne; den samme Maalestok har man troet her at burde lægge til Grund, naturligtvis i en forandret Form. Jeg maa tilstaae, at denne Paragraph stiller sig for mig som en absolut Betingelse for det hele Lovforslag, for at man skal vente, at Selveiendom derefter skal nyde nogen Fremgang. Hvad det nu er Nr. 6 stillede Endringsforslag angaaer, skal jeg tillade mig at bemærke, at det gaaer ligefrem ud paa en Redaktionsforandring; i Tilfælde af, at den nye § 3 bliver antagen, vil det jo være aldeles klart, at der ikke i § 1 kan staae „med dens fulde Beløb“, men der maa staae „med den i den nye § 3 bestemte Indskrænkning“.

Til § 2 have de samme Medlemmer stillet et Forslag, der gaaer ud paa at opstille en Regel for, hvorledes det skal gaae til for Fremtiden, naar et Fideicommissgods skal sælges. Vi have anseet det for at være temmelig nødvendigt, at en saadan Regel opstilles. Det er maaskee i Thingets Grundring, at det, da det af mig gjorte Forslag var til 1ste Behandling, blev udtalt, at man godt kunde tænke sig, at samvittighedsfulde Bestidere kunde have visse Skrupler ved, ad Bevillingsveien at søge Tilsludelse til Fæstegodsens Vortsalg. Men, er det saa, da forekommer det mig klart, at de samme Skrupler maae kunne opstaae, naar der ikke foreligger noget Bestemt, de skulle holde sig til med Hensyn til, hvilken Priis de kunne sælge for. Saaledes som Lovforslaget foreligger, er dette aldeles overladt til Justitsministeren. Det er nu ingensunde, fordi jeg nærer nogen Tvivl om, at enten den nærværende høitærede Justitsminister eller nogen af de vordende Justitsministre her i Landet vistnok med al mulig Omhu og Flid ville sørge for, at Prisen bliver sat passende og hensigtsmæssig; men, naar tre sagkyndige Mænd have sagt, at den og den Priis er passende, da har man dog en ganske anden Sikkerhed for, at den virkelig i og for sig er det. Det er vel saa, at dette

Institut med Commissioner vil, saafremt Thinget antager det, give Anledning til nogen Beskuffning; men denne vil dog være for Intet at regne mod det Tilfredsstillende, der baade for Justitsministeren vil ligge i at have en saadan Dom at støtte sig til, forinden han afgiver sin Erklæring, og for Fideicommissbestidderne i den Tanke, at ikke nogen af hans Efterkommere i de sildigste Led skal kunne bebrejde ham, at have benyttet sin Stilling i Samfundet til at sælge for en altfor ringe Priis, naar den Priis, hvorfor han sælger, af virkelig sagkyndige Mænd er anseet for passende. Jeg maa ogsaa tillade mig at bemærke, at saaledes som Forslaget er stillet af os, indeholder det ingen Tvang i en vis Retning for Justitsministeren; han kan ligesuldt, paa Grund af de Oplysninger, han kan indhente fra Bestidderen og andre Bedkommende, finde sig foranlediget til dog ikke at samtykke i at sælge til det Minimum, der er fastsat af disse tre Mænd; det er kun et Vaand for Justitsministeren i den Retning, at han ikke kan gaae ned under dette Minimum. Jeg troer saaledes, at dette Forslag maa gjenstidig tilfredsstillende baade Justitsministeren og Lehnsgodsbestidderne. Under det 11te Afstemningspunct have vi tilladt os at foreslaae dette, at den Resolution, hvorved Minimum fastsættes, ikke maa gaae ned under det af Commissionen angivne Beløb.

Jeg troer herved tilstrækkeligt at have motiveret de Forslag, vi have stillet. Det maatte maaskee endnu være mig tilladt at udtale nogle enkelte Ord om et Forslag, der er stillet af den ærede 2den Landsktingsmand for 11te Kreds (Schulin). Han har stillet det Forslag, at Ordet „Selveiendom“ i § 1 skulde gaae ud. Jeg glæder mig ret meget over, at det nærværende Forslag, som er indbragt af de 4 Medlemmer af Udvalget, lader Udgangen staae aaben til at afhænde til Arvesæfte; men jeg troer rigtignok, at, naar man gaaer videre end at sige, at Arvesæfte skal sættes lige med Selveiendom, og aldeles vil udelukke Selveiendom, da gaaer man for vidt. Jeg er overbevist om, at, dersom vi optog dette Forslag, saa vilde man idetmindste i Jylland for Størstedelen standse Salget af Majorats-Godset; thi det er et Factum — saavidt jeg kjender Forhol-